

היו זמנים...

בלדה על צליל שנשכח...

שנות ה-70 היו שנות חיפוש תעשייה, עלו כל מיני הצעות, גם מזרות, נבדקו, אובחנו ורובן נדחו. בין היתר, נוצר קשר עם גדעון שמיר, בונה עוגבים, היחידי בארץ ישראל עם מוניטין בין לאומי. לגדעון היה רעיון לבנות עוגבים ניידים, בגדלים שונים, במטרה לאפשר ליווי של עוגב למקהלות ואירועים מוזיקליים שונים. לאחר אבחנה מעמיקה שהתבססה על העובדה שבבית העמק באותה עת היו כמה אנשי מקצוע מתאימים, הוחלט להיכנס לשותפות עם גדעון, לפתח את המוצרים לקראת הבאתם לשוק. גדעון ומשפחתו עברו לגור בבית העמק למשך כמה שנים וגם היו פעילים בחברה ובתרבות של הקיבוץ.

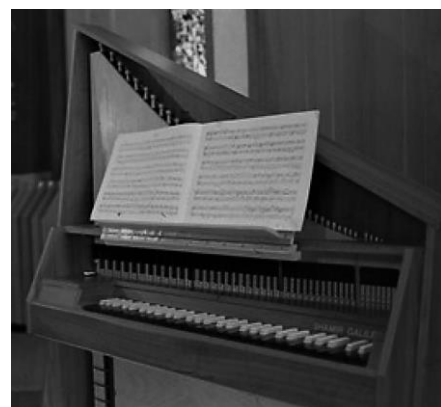
בתחילה הוחלט לשכן את המפעל ב"פיל הלבן", בניין תעשייתי שהוקם על ידי המדינה לעודד תעשיות מזדמנות בפריפריה, אולם בסוף נקבע לשכן בו את "תעשיות ביולוגיות" ומפעל העוגבים הועבר ללול ריק שהותאם לצרכי נגריה תעשייתית.

בכך החל הפיתוח של מספר דגמים של עוגבים קומפקטיים, מגודל מזוודה ועד מעמד עם מקלדת רחבה תחת השם "צלילי הגליל". כל יחידה הורכבה ממאות חלקים שונים, רובם עשויים ידנית, מעץ מיוחד, לבן ושחור כשמפוח חשמלי זעיר נשף בעד הצינורות באורכים השונים – הכל על פי תכנונו, פיקוחו ופיקודו של גדעון שמיר.

קארל גם יצר סדרה יפה של צעצועים מעץ

עם סיום הפיתוח, המפעל החל בייצור ואכן קיבל מספר הזמנות. חבר הקיבוץ נשלח לגרמניה עם מזוודות הדגמה, בעיקר לעניין את הקהילות הדתיות המוכרות בשירתם המקהלתית, אם כי ללא הצלחה רבה...

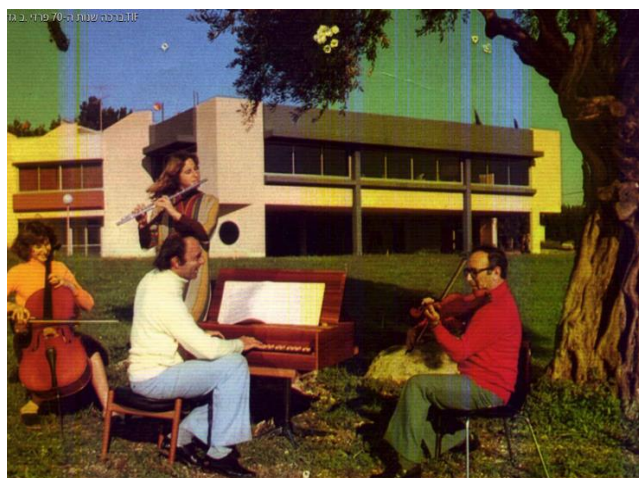

אפילו הודפס כרטיס "שנה טובה" בשנות ה 70
חג שמח – ברם...

*

אליה וקוץ בה...בין לא מעט בעיות, המפוח עשה קצת רעש והמפעל לא התגבר על ההפרעה, התקווה להזמנות המוניות דעכה ובסופו של דבר המיזם נסגר. צילילי הגליל נדמו...

[עדיין קיימים מספר עוגבים, בארכיון ואצל חברים.]

ארכיון בית העמק ליקט וערך – פרדי כהנא